

בתי המשפט

א 007013/01

בית משפט השלום ראשון לציון

בפני: כב' השופט שאול מנהיים

בעניין: 1. רזבני דני

2. רזבני דוד

התובעים

נגד

1. עילית חברה לביטוח בע"מ

2. מ.ש.ב. מוקדנית שמירה וביטחון בע"מ

3. אריה חברה ישראלית לביטוח בע"מ

הנתבעות

נגד

1. אריה חברה ישראלית לביטוח בע"מ

2. איחוד רשת סוכנויות ביטוח בע"מ - נמחקה

צד ג'

פסק דין

א. כללי

1. זוהי תביעה שביסודה עתירה לתשלום תגמולי ביטוח. התובעים, אחים, ביטחו את עיסקם (מבנה ותכולה) מפני שורה של סיכונים אפשריים ובהם פריצה. הנתבעת 1 (להלן: "עילית") היא המבטחת. הנתבעת 2 (להלן: "מ.ש.ב.") היא החברה שהתקינה מערכת אזעקה בבית העסק וכן נתנה שירותי מוקד לבית העסק. הנתבעת 3 (להלן: "אריה") היא - כנטען - מבטחת חבותה של הנתבעת 2 כלפי צדדים שלישיים. מ.ש.ב. שלחה הודעה לצד שלישי לאריה.

2. בין התאריכים 30/7/00 ל-1/8/00, הכלולים בתקופת הביטוח של התובעים אצל עילית, ארעה - לטענת התובעת - פריצה באחד המבנים בהם שכן עסקם, הנמצא ברח' ההגנה 23 פתח תקווה. בפריצה זו נגנבו מזגן, ומלאי של נעליים שיועדו למכירה. עילית סרבה לשלם תגמולי ביטוח. מכאן התביעה, הכוללת את ערכם הנטען של המלאי והמזגן שנגנבו, אבדן רווחים שהיו צפויים להתקבל ממכירת המלאי שנגנב, עלות החלפת המנעולים, ריבית בנקאית על הרווחים שנמנעו, ופיצוי על עגמת נפש.

3. מ.ש.ב., הנתבעת 2 ושולחת ההודעה לצד שלישי, לא הגישה סיכומים. דינה, על כן, כדין נתבעת שלא התייצבה לדיון ועל כן זכותם של התובעים לפסק דין נגדה כפופה לכך שעמדו בנטל ההוכחה של תביעתם כלפיה ככל שהוא מוטל עליהם (תקנות 160(ד) ו-157(3) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984).

4. הדיון התמשך שנים רבות. בין היתר תוקן כתב התביעה (עוד ביוני 2002), ולאחר מכן ובמהלך דיוני ההוכחות ארעו תקלות ומחדלים בזה אחר זה, שהביאו לאבדן זמן רב ויקר.

ב. המחלוקת שבין התובעים לנתבעת 1 (עילית)

5. עיון בסיכומי התובעים ועילית מלמד, כי המחלוקת ביניהן הן כדלהלן:
- (א) הנימוקים שנתנה עילית בזמנו לדחיית תביעת התובעים, והתוצאות הנובעות מכך.
  - (ב) הפרתם הנטענת של תנאי המיגון שבפוליסה על ידי התובעים, ותוצאות ההפרה ככל שהיתה.
  - (ג) הוכחת מקרה הביטוח.
  - (ד) גובה הנזק (לרבות הטענה כי התובעים כשלו בהוכחת נזקם ודין התביעה להידחות כליל עקב זאת).

ג. נימוקי עילית לדחיית התביעה טרם הגשת התביעה

6. התובעים טענו בסיכומיהם כי עילית נמנעה מלהוכיח את תוכן המכתב (או המכתבים) שבו (או בהם) הודיעה למבוטחים על דחיית תביעתם, ועל כן - לשיטתם - אין עילית רשאית לטעון דבר כנגד התביעה. הטענה לא נטענה בכתב התביעה (המתוקן). יתרה מכך: בס' 15 לכתב התביעה המתוקן פרטו התובעים את הסיבות לדחיית התביעה כפי שנטענו על ידי עילית, ולכתב התביעה המתוקן אף צורפו שני מכתבים של עילית (נספחים ג'1 ו-ג'2). במכתב הראשון שבין המכתבים דלעיל נאמר כי התביעה נדחית משום שלא הופעלה מערכת האזעקה כנדרש בפוליסה, וכי לא הוכח קיום חוסר המלאי אשר נטען כי נגב. המכתב השני מפנה למכתב הראשון לעיל. די בכך כדי להשמיט הבסיס מתחת לטענה כפי שנטענה בסיכומי התובעים. נכון לומר, עם זאת, כי הנתבעת 1 לא תוכל לכפור בעצם קיום מקרה הביטוח וזאת משום שלא הטילה ספק בכך בפני המכתבים הנ"ל, בכפוף לזכותה של הנתבעת להעלות טענת מרמה (וראה רע"א 10641/05 הפניקס הישראלי נ. אסולין, נפסק בבית המשפט העליון ביום 4/5/06).

ד. נושא המיגון

7. בפוליסת הביטוח נכתב כי "תנאי מוקדם" לחבות המבטחת על פי הפוליסה הוא "כי הרכוש המבוטח מוגן כנגד סיכוני אש, התפוצצות ופריצה". לגבי הנכס נשוא התביעה

נאמר ברשימה של הפוליסה כי לפי דו"ח הסוקר קוצר-נוימן נדרשת מערכת אזעקה תקינה וכשירה לפעולה, וכן נדרש כי המערכת הנ"ל תחובר למעקב באמצעות משדר אלחוטי ובחיבור קווי.

8. הפגם הראשון הנטען על ידי המבטחת הוא כי לא היה חיבור קווי, אלא אלחוטי בלבד. עובדה זו לכשעצמה אינה שנויה במחלוקת. הפגם השני הנטען הוא כי מערכת האזעקה לא נדרכה בעת שמקום העסק (שכנטען נפרץ) נסגר לאחרונה על ידי בעליו (או עובדיו) טרם הפריצה הנטענת.

9. סעיף 21 לחוק חוזה הביטוח, תשמ"א-1981 (להלן: "החוק") קובע כי מקום שמבוטח נדרש לנקוט "אמצעים להקלת סיכוננו של המבטח הקלה מהותית" והוא לא עשה כן, יחולו הוראות סעיפים 18 ו-19 לחוק האמור. על סעיף 21 לחוק אין להתנות כלל (סעיף 39(א) לחוק), ועל סעיפים 18 ו-19 ניתן להתנות רק לטובת המבוטח או המוטב (סעיף 39(ב) לחוק). במילים אחרות, מדובר בדין קוגנט. לפי הסעיפים האמורים "אמצעים להקלת הסיכון", היינו אמצעי מיגון (גם אם נניח - לטובת הנתבעת - כי האמצעים הללו יש בהם להקל "הקלה מהותית" על הסיכונים המבוטחים, כדרישת סעיף 21 לחוק), אנם יכולים להיות "תנאי מוקדם" לכיסוי הביטוח, אלא שהפרת המוסכם בפוליסה בנושאים אלה עשויה להקים למבטח הגנה מלאה או חלקית, לפי המקרה, בהתאם לכלל הקבוע בסעיף 18(ג) לחוק ובכפוף לסעיף 19 לחוק, הקובע כי בהתקיים אחד המקרים המפורטים בו אין המבטח זכאי כלל לסעדים בשל הפרת תנאי המיגון על ידו. אף שחוק חוזה הביטוח נכנס לתוקף לפני כ-25 שנים(!), ואף שההוראות האמורות הן - כאמור - קוגנטיות, מוסיפות עד היום חברות הביטוח לנסח את הפוליסות שלהן תוך שימוש במילים "תנאי מוקדם" בהקשר לתנאי המיגון וכן מוסיפות לטעון בבתי המשפט כי אכן בתנאי מוקדם מדובר. במרבית המקרים, גם המבוטחים נתפסים לאותו קו טיעון מוטעה ואינם תוקפים כלל את תוקפה של טענת ה"תנאי המוקדם", ועל בסיס הנחה מוטעית אך משותפת זו גם ניתנים פסקי דין רבים. לא נעלם מעיני פסק הדין של בית המשפט העליון (בפני דן יחיד, כלומר שאין מדובר בתקדים מחייב), ב-רע"א 282/06 לילי ניקוי יבש בע"מ נ. עילית חב' לביטוח בע"מ. לדעתי אין זה נכון לומר שפסק דין זה קובע כי סעיפים 18 ו-21 לחוק אינם חלים על הפרת תנאי מיגון שנקבעו כתנאי מוקדם בפוליסה. ראשית, פסק דין זה עוסק בטענת המבוטחת כי לפי הסעיפים האמורים לחוק מבטח שלא וידא באופן פעיל את קיומם של אמצעי מיגון כמוסכם ואף לא ביטל את הפוליסה, לא יוכל לטעון בענין המיגון. לא זה המישור שאני דן בו כעת. שנית, כל הדיון לגופו של ענין בפסק דין זה נעשה אגב אורחא ולאחר שנקבע כי אין בקשת רשות הערעור שם מצדיקה דיוק בערכאה שלישית. שלישית, באותו מקרה היתה הסכמה דיונית מפורשת לפיה לא הותר להרחיב חזית והטענות לגבי סעיפים 18 ו-21 לחוק לא נכללו בכתב התביעה. לכל אלה אוסיף בכל הכבוד והזהירות כי לטעמי רשאי בית משפט להידרש לשאלות שעניינן הוראת חוק קוגנטית גם מיוזמתו שלו. הוראה קוגנטית בחוק באה להגן על אחד הצדדים ולמנוע מהצד האחר להתנות עליה. לטעמי בדיוק כפי שאין החוק מאפשר להכיר בהסכמת

המבוטח לראות באמצעי מיגון משום תנאי מוקדם לכיסוי הביטוחי, כך גם אין הוא מאפשר לראות בהימנעותו של המבוטח מלטעון במפורש בכתב תביעתו שנושא המיגון אינו תנאי מוקדם לכיסוי, משום ויתור על טענה זו ככל שמקורה בהוראות חוק שאין המבטחת רשאית להתנות עליהן. עוד אציין כי פסק הדין ב-ע"א 723/80 לה נסיונל נ. חיים שאול המובא בענין זה בסיכומי הנתבעת, הגיעה העת שיחדל לשמש אסמכתא בעניינים אלה, שהרי חוק חוזה הביטוח נחקק לאחר הגשת הערעור נשוא פסק דין זה וממילא אינו חל על הפוליסה שעמדה לדיון שם. טרם חקיקת החוק לא היתה כל מניעה בדין כי מבטח יתנה את הכיסוי הביטוחי בתנאים מוקדמים בכלל, לרבות בתנאים מוקדמים של דרישות מיגון. השאלה כיום היא האם מצב זה השתנה עם כניסתו לתוקף של חוק חוזה הביטוח, ועל שאלה זו אין פסק דין המבוסס על הדין שקדם לחוק זה יכול לענות.

10. גם בפניי אין התובעים טוענים במפורש את הטענה כי נושא המיגון אינו יכול להיחשב ל"תנאי מוקדם" כלל; אולם ניתן וצריך לראות בטענות הכלולות בסעיף 27 ו-28 לסיכומי התובעים כטענות של התובעים בענין זה, מאחר ותוכן הטענות הללו תואם להוראות סעיפים 18 ו-19 לחוק, החלות על נושא אי קיום תנאי מיגון.

11. לגבי ההפרה הראשונה הנטענת של תנאי המיגון, לאחר ששמעתי את עדותו של סוכן הביטוח, מר והדת וכן את ההקלטות משיחותיו עם עוה"ד של התובעים, מסקנתי היא כי חרף הניסיונות להסוות את הדבר ולהתחמק מתשובה ישירה, יש במכלול החומר הזה כדי לשכנע במידה הנדרשת במשפט אזרחי כי הסוכן ידע שיש מניעה מלהתקין קשר טלפוני קווי בין מערכת האזעקה במבנה נשוא התביעה לבין המוקד, ולכן יש להסתפק בקשר אלחוטי. בתשובה לשאלת ב"כ המבטחת אמר הסוכן כי לא אישר למבוטחים בשם המבטחת להסתפק בקשר אלחוטי בלבד משום שאישור כזה מסור לשיקול דעתה ובסמכותה של המבטחת בלבד, אולם אין בכך כלום. לפי סעיף 35 לחוק, שגם עליו אין להתנות, משמש הסוכן כתובתה של המבטחת לענין הודעות מטעם המבוטח. מכאן שידיעת הסוכן על בעיית הקשר הקווי כמוה כידיעת חברת הביטוח. חברת ביטוח שיודעת, לרבות בדרך של ידיעה קונסטרוקטיבית, על כך שיש מניעה מלמלא אחר דרישות המיגון במלואן ואינה עושה דבר, לא תוכל לטעון לאחר קרות מקרה הביטוח שבהעדר הסכמה מפורשת מצידה יש במצב זה משום הפרת תנאי המיגון. המסקנה היא כי מהטעמים דלעיל, ואף מבלי להידרש לכך שהמיגון אינו יכול להיחשב כתנאי מוקדם לכיסוי, הרי הפגם הראשון מבין שני הפגמים הנטענים בקיום תנאי המיגון הוא פגם שאין המבטחת יכולה להסתמך עליו ויש לראות את שתיקתה לאחר ידיעת הסוכן על אותו פגם, כהסכמה בדיעבד להסתפק במבנה הזה בקשר אלחוטי בלבד.

12. דין דומה חל על הטענה שמערכת האזעקה לא נדרכה. קראתי בעיון טענות הנתבעת בסיכומיה בענין זה. טענות אלה נסמכות על דברי שני התובעים בהזדמנויות שונות סמוך לאחר האירוע. במשטרה אמר מר דני רזבני כי הפעיל את האזעקה במקום לפני האירוע. לעומת זאת, בתצהירו כתב שמי שהפעיל את האזעקה הוא התובע 2, דוד רזבני. דוד רזבני

העיד בבית המשפט כי אכן הוא זה שהפעיל את האזעקה. בענין זה נחקרו שני התובעים בחקירות נגדיות ואף בית המשפט הפנה שאלות בנדון. בניגוד לטענות הנתבעת, אני סבור שדווקא בתום שמיעת עדויות התובעים התחזקה מהימנותם ואינני מוצא לייחס משקל של ממש לנקודה דלעיל. ככל שהתארכה חקירתם הנגדית של התובעים, וככל שנעשתה אגרסיבית יותר, כך התחזקה מהימנותם בעיני וזהו הרושם הסופי שלי בכל הנוגע לנושא הפעלת מערכת האזעקה. אותו דין חל גם על העובדה שטענת אי הפעלת מערכת האזעקה מבוססת גם על חוות דעת מומחה מטעם הנתבעת. לא רק שהתגלו אי התאמות מסויימות בין דברי המומחה לבין רישומי המוקד (כמפורט בסיכומי התובעים), אלא שהנתבעת עצמה הצהירה כי לא ניתן לתת את קופסת הפיקוד של מערכת האזעקה הרלבנטית לבדיקה מטעם התובעים משום שניתוקה הביא למחיקת הזיכרון שלה. כך נגרם לתובעים נזק ראייתי חמור. זאת ועוד, אני כאמור מאמין לתובעים כי נהגו לבצע באופן אוטומטי את הפעולה של דריכת מערכת האזעקה עובר לעזיבת המקום בתום יום עבודה. אפילו אם במקרה ביום הרלבנטי נשכח הדבר, מדובר ברשלנות הכלולה בסיכון המבוטח ואין לפטור הנתבעת מחבות ביטוחית בשל כך.

13. התוצאה הסופית של הדיון בענין המיגון היא כי במישור העובדתי אין בידי לקבל טענות הנתבעת בדבר הפרת תנאי המיגון משום שאחת משתי ההפרות היתה ידועה לחברת הביטוח באמצעות הסוכן, אולם זו בחרה לא להגיב לידיעה הזו, ואילו לגבי ההפרה האחרת אינני סבור כי הוכחה ואינני סבור כי יש בה כדי לפטור מחבות אפילו נשכח מהתובעים ענין הדריכה ביום הרלבנטי. בנוסף, אני סבור שהדין הוא כי מכח הוראות הסעיפים הקוגנטיים 21, 18 ו-19 לחוק, היתה הנתבעת צריכה להוכיח או כוונת מרמה או להוכיח כי מבטח סביר לא היה מתקשר באותה פוליסה אף בדמי ביטוח מרובים יותר אילו ידע המצב לאמיתו, וכן עליה לעמוד בדרישות סעיף 19 לחוק לפיהן נדרש קשר סיבתי בין הפגמים במיגון לבין עצם קרות מקרה הביטוח או היקפו. הנתבעת לא עמדה בכל אלה, ועל כן גם מהטעמים שבדין כאמור לעיל יש לדחות כל טענותיה בענין המיגון.

ה. הוכחת מקרה הביטוח

14. כאמור לעיל, שלחה הנתבעת מכתבים בדבר דחיית דרישת התובעים לתגמולי ביטוח בגין האירוע נשוא התביעה. במכתבים אלה לא חלקה על עצם קרות מקרה הביטוח ולא הטילה בו ספק. על כן ומהטעמים שהובאו בפרק ג' לפסק דין זה לעיל, אין להתיר לנתבעת להתגונן בטענה שלא הוכח מקרה ביטוח אלא ככל שנטען מצידה למעשה מרמה מטעם התובעים.

15. עיינתי בסיכומי הנתבעת. טענת המרמה אינה נטענת בהם במפורש. מה שנטען בהם הוא קיומו של מניע לתובעים להיות מעורבים באירוע (משום מה נכתב בענין זה שוב ושוב בסיכומי הנתבעת כי היה "מניעה" במקום "מניעה"), שמקורו בקיום קשיים כספיים. בכל הכבוד, קיומם של קשיים כספיים לכשעצמו אינו רלבנטי. אם סבורה חברת הביטוח אחרת, מן הראוי שתציג בענין זה שאלות בטופס ההצעה למבוטחיה טרם שתחליט לתת

להם כיסוי ביטוחי. משלא עשתה כן, גילתה דעתה שמצבו הכספי של העסק המבוטח אינו מהותי בעיניה. ממילא מצב כספי של העסק שאינו טוב, לבדו, אינו רלבנטי גם בשלב שלאחר מקרה הביטוח. טענה נוספת בהקשר זה נובעת מהמהימנות הנמוכה שמייחסת הנתבעת לתובעים, אלא שעל כך כבר אמרתי שבמבט כולל לא מצאתי שיש יסוד לחשוד בתובעים בענין זה ובסופו של דבר, הנטייה שלי היא לתת אמון בעיקרי גירסתם. לא למותר לציין, כי מאז שבית המשפט העליון הכריע בשאלת נטל ההוכחה של מקרה ביטוח (ע"א 78/04 המגן נ. שלום גרשון הובלות בע"מ), מוטל הנטל על המבטחת להוכיח טענות מסוג זה. כל הטענות שהצליחה המבטחת להביא בסיכומיה רחוקות מעמידה בנטל (כפי שהיה גם לענין ע"א 78/04 הנ"ל). כך גם לגבי נושא ההבדל בכתובות, שהרי אין מחלוקת שרק אחד מהמקומות בהם נוהל עיסקם של התובעים ואשר נכללו בביטוח, הוא המקום שנפרץ כנטען. גם אין מחלוקת שזהו המקום שהנתבעת שלחה אליו את חוקריה ואת מומחה האזעקות מטעמה. יתרה מכך, הפורצים הועמדו לדין. זאת ועוד, העובדה שהמשטרה סבורה כי הפריצה בוצעה כנראה באמצעות מפתח מותאם, גם בהצטרפה לשאלה האם היו שני צרורות מפתחות לאותו עסק שנפרץ או רק אחד, אין בה די כדי לקבוע שהנתבעת עמדה בנטל להוכיח מעשה מרמה מצד המבוטחים לגבי עצם מקרה הביטוח.

1. גובה הנזק

16. התביעה כוללת כאמור סכומים מסויימים בגין מלאי שנגנב ומזגן שנגנב, ובנוסף גם דרישה לפיצוי של הפרת חוזה הביטוח. אשר למלאי, התובעים טוענים בסיכומיהם כי מדובר באובדן מלאי בסך 130,397 ₪ נכון למועד האירוע. מומחה מטעם בית המשפט, רוה"ח ראובן איינהורן, בחן את המסמכים כאשר בפניו הן חישובי רוה"ח של התובעים והן חוות דעת רו"ח מטעם הנתבעת. מסקנתו היא כי אין הוא מקבל את שיטת החישוב של מומחה הנתבעת וכי דווקא השיטה שנקטה על ידי מומחה התובעים היא הנכונה, אולם לדעתו התובעים צריכים להוכיח שרשימות המלאי שבבסיס חישובי מומחה התובעים הן רשימות נכונות. במסמך המתקן לחוות הדעת אומר מומחה בית המשפט כי בכפוף להוכחה כזו, המלאי החסר עומד על 130,397 ₪ למועד האירוע. הספקות שהעלה מומחה בית המשפט לגבי רשימות המלאי של התובעים שעליהן מבוססת התוצאה האמורה כללו בין השאר את העובדה שספירת המלאי נכללה ברשימות מסודרות שאינן רגילות ואופייניות לרשימות מלאי, ללא חתימה, ללא תאריך, ללא רישום לגבי זהות עורך הרשימה או הספירה וללא אינדיקציה לנוכחות רו"ח של העסק. יחד עם זאת אישר המומחה כי הואיל ואין מדובר בעסק של חברה, לא נערך דו"ח כספי מבוקר, אולם גם אז לטעמו אמור רוה"ח להיות נוכח בספירת המלאי ולציין את הדברים בניירות העבודה. לספקות אלה, בכל הכבוד, שותף גם בית המשפט. דומה שאין זה מקרה כי הפרק הדין בנזק בסיכומי התובעים קצר ולקוני. כאן לא ניתן להסתפק בעובדה שהגירסה הבסיסית של התובעים בכל הנוגע לפריצה ולדריכת מערכת האזעקה נמצאה על ידי ראויה לאמון. את גובה הנזק, כלומר ערך הרכוש שנגנב כאשר מדובר במלאי עיסקי של

עסק, על התובעים להוכיח ונדרשת לא רק מהימנות כללית אלא גם רמה גבוהה של פירוט. על כן אין בידי לקבל את הטענה של התובעים כי הוכיחו את מהימנות הרשימות שבבסיס טענותיהם בפני מומחה בית המשפט. מכאן שיש לפנות לחלופה הנמוכה יותר בענין המלאי, היינו לסכום של 53,891 ₪ ליום האירוע (וראה עמוד 70 ש' 27 עד 30, וכן העתירה החלופית בסיפא לסעיף 59 לסיכומי התובעים).

בכל הנוגע לנזק הנטען בסך 7,700 ₪ בגין גניבת מזון, לא ראיתי שהנתבעת חלקה על גירסת התובעים, ועל כן יש לקבל חלק זה של התביעה.

17. נותרה שאלת הנזקים העקיפים הכלולים בתביעה. בכתב התביעה המתוקן נכללו הרכיבים הבאים של נזק עקיף: החלפת מנעולים בסך 100 ₪ (למעשה מדובר בנזק ישיר דווקא, שלא ראיתי שהיה שנוי במחלוקת ועל כן יש לקבל טענה זו); ריבית חובה בנקאית בשיעור כ-10% לשנה אשר בהתחשב בסכומים של ערך המלאי שנגנב כפי שנרשמו בכתב התביעה המתוקן, עמדה ליום הגשת התביעה על 12,000 ₪; עוגמת נפש וביטול זמן בסך 30,000 ₪; והפסד רווחים על הסחורה שנגנבה בסך 101,000 ₪.

הפוליסה לא כללה כיסוי לאובדן רווחים או לנזק תוצאתי. על כן אובדן רווחים אינו יכול להיתבע מכח חוזה הביטוח. מה שיכולים התובעים לטעון הוא כי משנדחתה תביעתם ולא שולמו להם תגמולי הביטוח אף שהיה על הנתבעת לשלם, הפרה בכך הנתבעת את חוזה הביטוח והם זכאים לפיצוי על הנזק שנגרם להם בשל כך. אובדן רווחים על מלאי שנגנב אינו יכול להיחשב לנזק שנגרם בשל הפרת חוזה הביטוח, אלא לנזק שנגרם בשל מקרה הביטוח עצמו. ממילא דין הרכיב הזה של התביעה להידחות. כל הדברים הללו נאמרים מעל לצורך משום שקריאה קפדנית של הפרק הדין בנזק בסיכומי התובעים מלמד שראש נזק זה לא בא זכרו בסיכומים ועל כן יש לראותו כראש נזק שנזנח.

אשר לריבית, לטעמי לא הוכח הסכום הנתבע. לא הוכח שיעור הריבית וממילא מגיעה ריבית רק על הסכום שקבעתי כי יוכח לגבי המלאי ולא על הסכום שנתבע בענין זה ואשר עמד על 126,400 ₪ על פי כתב התביעה המתוקן. זאת ועוד, חוות דעת רוה"ח גזית מטעם התובעים הגיעה לתוצאה של הפסד ריבית בסך 9,331 ₪ וזאת כאשר הריבית מחושבת על הרווח הצפוי ולא על עלות קנייתו מחדש של מלאי שווה ערך למלאי שנגנב. בכל הכבוד, זהו בסיס חישוב מוטעה לחלוטין. משלא הוכח ענין הריבית הן לגבי עצם קיומם של חיובי ריבית בפועל (משהעסק נסגר ולא נרכש מלאי חדש) והן לגבי סכומם הנכון, אין לי אלא לקבוע שבמקרה זה תבוא זכותם של התובעים להפרשי הצמדה וריבית כחוק ותיתן ביטוי לנזק שנגרם בגין אי תשלום תגמולי הביטוח במועד.

נותר הרכיב של התביעה שדין בעוגמת נפש. התובעים לא טרחו לתת פירוט כלשהו לסכום שתבעו בראש נזק זה. אני סבור שפסיקת הוצאות היא המסגרת הראויה בנסיבות אלה למתן ביטוי למורת הרוח מהתנהלות כל אחד מבעלי הדין.

18. סוף דבר

18. הנתבעת 1 תשלם לתובעים את הסכומים הבאים:

- (א) בגין גניבת מלאי, סך של 53,891 ₪ ליום האירוע (אשר לצורך החישוב נקבע בזה כיום 31/7/00), בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהמועד הנ"ל.
- (ב) בגין גניבת מזגן, סך של 7,700 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק כאמור בפסקה א' לעיל.
- (ג) בגין החלפת מנעולים, סך של 100 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מאותו מועד.

19 . בנוסף לסכומים המפורטים בסעיף 18 לעיל והמהווים תגמולי ביטוח, אני מחייב הנתבעת (הכוונה לנתבעת 1) לשלם לתובעים הוצאות המשפט במלואן בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הוצאת כל הוצאה על ידי התובעים, ובנוסף לכך אני מחייב הנתבעת לשלם לתובעים שכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק. בפסיקת שכה"ט נתתי ביטוי מצד אחד לעובדה שהנתבעת לא שילמה תגמולי ביטוח כלל אף שמצאתי שהיה עליה לשלם, ומצד שני נתתי ביטוי הן לעובדה שהתביעה גדולה פי כמה מהסכום שנפסק, לרבות לגבי הנזק הישיר, והן לדרך התנהלות התביעה בבית המשפט שגרמה להתמשכות והתארכות הדיונים כמעט עד אין קץ, בעיקרו של דבר בשל שורת מחדלים טכניים ותקלות אשר נפלו בניהול ההליך על ידי התובעים ופרקליטם.

20 . אשר לנתבעת 2, הרי משקבעתי את הממצאים העובדתיים אשר קבעתי לענין המיגון, עלי לומר כי לטעמי לא הוכיחו התובעים שנתבעת זו נושאת בחבות כלשהי כלפיהם. לא הוכח שאילו היה המוקד של הנתבעת 2 מקבל את קריאת האזעקה בגין הפריצה (גם בהנחה שהמערכת נדרכה), היה בכך כדי למנוע או אפילו להקטין את נזקי הפריצה. כמו כן ברור מהראיות שדחיית הדרישה לתגמולי ביטוח מצד הנתבעת 1 לא היתה מבוססת על עצם העובדה שהמוקד של הנתבעת 2 לא קיבל קריאה, אלא על הפרות שייחסה הנתבעת 1 לתובעים בכל הנוגע להתקנת והפעלת אמצעי המיגון וכן על קשיי התובעים בהוכחת שווי המלאי שנגנב. מכאן שאין לראות הנתבעת 2 כנושאת באחריות כלשהי לכך שתגמולי הביטוח לא שולמו לתובעים בעיתם. התוצאה היא שחרף אי הגשת סיכומים על ידי הנתבעת 2 כשלו התובעים בהוכחת קשר סיבתי כלשהו בין נזקם, לרבות הנזק שתוכנו אי קבלת תגמולי ביטוח בעיתם, לבין כל מה שהם מייחסים לנתבעת 2. על כן דין התביעה נגד הנתבעת 2, וממילא גם נגד הנתבעת 3 שהיא המבטחת שלה, להידחות. מאותו טעם נדחית גם ההודעה לצד שלישי ששלחה הנתבעת 2 לנתבעת 3. בהתחשב בעובדה שהנתבעת 2 לא הגישה סיכומים, אין צו להוצאות לטובתה.

המזכירות תשלח פסק דין זה בדואר לצדדים.

שאל מנהיים 54678313-7013/01

ניתן היום י"ד בסיון,

תשס"ז (31 במאי 2007)

בהעדר הצדדים. שאול

מנהיים, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה